



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudce Zdeňka Kühna a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **JUDr. M. Č.**, zast. advokátem JUDr. Jiřím Miketou, Jaklovecká 1249/18, Ostrava, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, 28. října 117, Ostrava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 8. 2020, čj. MSK 85666/2020, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 20. 4. 2021, čj. 18 A 29/2020-28,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 20. 4. 2021, čj. 18 A 29/2020-28, **se ruší.**
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 8. 2020, čj. MSK 85666/2020, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobci náklady řízení o žalobě a o kasační stížnosti ve výši 20 456 Kč do rukou jeho zástupce JUDr. Jiřího Mikety, advokáta, ve lhůtě třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Magistrát města Ostravy rozhodnutím ze dne 23. 6. 2020 uznal žalobce vinným tím, že dne 28. 10. 2019 řídil osobní automobil jako řidič, který je sice držitelem řidičského průkazu Slovenské republiky, avšak pozbyl právo k řízení motorového vozidla na území ČR. Tímto jednáním žalobce porušil § 123c odst. 7 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (zákon o silničním provozu), a naplnil minimálně z nevědomé nedbalosti skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bodu 5 zákona o silničním provozu. Za tento přestupek byla žalobci podle § 125c odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu uložena pokuta v částce 25 000 Kč a podle § 125c odst. 6 písm. a)

téhož zákona zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 12 měsíců. Žalovaný odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí magistrátu potvrdil.

[2] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou, kterou krajský soud zamítl.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[3] Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost.

[4] Stěžovatel namítá, že § 123c odst. 6, 7 a 8 zákona o silničním provozu je v rozporu s ústavním pořádkem. Tato právní úprava totiž bezdůvodně činí rozdíl mezi držiteli cizozemských a tuzemských řidičských oprávnění. Získal-li oprávnění k řízení občan ČR v cizině, vztahuje se na něj § 123c odst. 7 zákona o silničním provozu, přestože bude mít trvalý i faktický pobyt na území ČR. Podle uvedeného ustanovení mu však nemusí být doručeno oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče. Naopak se toto oznámení musí doručit cizinci, který žije dlouhodobě v cizině, jen proto, že získal řidičské oprávnění v ČR. Podle konstantní judikatury přitom platí, že není-li toto oznámení doručeno, nelze spáchat přestupek řízení motorového vozidla bez řidičského oprávnění.

[5] Stěžovatel zdůraznil, že záznam počtu bodů v registru řidičů podle § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu je trestem ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a čl. 7 odst. 1 věty druhé Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 30. 9. 2015, čj. 6 As 114/2014-55). Je nepřijatelné, aby trest nastupoval bez rozhodnutí vydaného příslušným orgánem veřejné moci a aby si řidič musel sám vyhodnotit, že mu byl fakticky uložen trest zákazu řízení, jehož výkon ihned započal. To platí tím spíše za situace, v níž za nedodržování tohoto zákazu je řidiči ukládán další trest zákazu řízení. Je na NSS, zda lze dotčená ustanovení vykládat ústavně konformně, resp. je nutné věc předložit Ústavnímu soudu.

[6] Krajský soud také nesprávně posoudil otázku zavinění stěžovatele, když dovodil, že stěžovatel v době spáchání přestupku měl a mohl vědět, že nemá oprávnění k řízení motorových vozidel v ČR. Krajský soud rovněž chybně posoudil společenskou škodlivost jednání stěžovatele.

[7] Stěžovatel dále namítl, že krajský soud měl rozhodnutí žalovaného zrušit pro nepřezkoumatelnost. Žalovaný totiž dostatečně (resp. vůbec) nereagoval na odvolací námítky, které se týkaly otázek, v čem je spatřováno zavinění stěžovatele, jakými důkazy je zavinění prokazováno a jakými úvahami se správní orgány řídily při posuzování této otázky. Žalovaný opomenul navržené důkazy a jejich neprovedení nezdůvodnil. Výrok o trestu pak byl zdůvodněn pouze obecnými frázemi.

[8] Stěžovatel zdůraznil, že jeho obrana již od počátku spočívala v tom, že přestupkového jednání se nedopustil ani z nedbalosti. Již v odvolání poukazoval na to, že magistrát tápal při posuzování otázky zavinění, o čemž svědčí i to, že v příkazu dovozuje vědomou nedbalost, zatímco v následně vydaném rozhodnutí nedbalost nevědomou, aniž by z dokazování vyplývaly okolnosti, které by k této změně mohly vést. Teprve v rozhodnutí žalovaného se poprvé objevuje zmínka o tom, v čem mohlo spočívat zavinění

pokračování

stěžovatele („*Odvolatel byl povinen znát právní úpravu a vědět, že pozbývá své právo řídit v ČR nabytím právní moci pokutového bloku, kterým dosáhl 12 bodů. Případně si mohl odvolatel vyžádat také výpis ze své evidenční karty řidiče.*“) Podle názoru stěžovatele však žalovaný nemůže v rozhodnutí o odvolání nahrazovat chybějící úvahy správního orgánu prvního stupně. Žalovaný ani nevysvětlil, na jakých úvahách založil svůj nově vyslovený závěr, že zavinění stěžovatele spočívá v tom, že nesledoval stav svého bodového hodnocení. Žalovaný nereagoval ani na obhajobu stěžovatele s odkazem na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19. 9. 2012, čj. 8 Tdo 951/2012-29, že nezavinil, že mu oznámení o dosažení 12 bodů nebylo doručeno. Zásilka mu nebyla doručena nikoli proto, že by zmařil její doručení, ale proto, že byla doručena jiné osobě. Stěžovatel se v době podání odvolání pro nedostatek řádného zdůvodnění rozhodnutí magistrátu domníval, že jeho zavinění spočívá právě v tom, že nepřevzal dané oznámení.

[9] Rovněž krajský soud svůj rozsudek řádně nezdůvodnil, neboť nevypořádal vznesené námitky. Kasační stížností napadený rozsudek je tedy také nepřezkoumatelný.

[10] Krajský soud zejména v rozporu s relevantní judikaturou (rozsudek NSS ze dne 16. 6. 2006, čj. 4 As 58/2005-65, či nálezy Ústavního soudu ze dne 19. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 674/06) jen formalisticky reagoval na argumentaci stěžovatele k otázkám namítaného rozporu § 123c odst. 7 a 8 zákona o silničním provozu s ústavním pořádkem, ačkoli připustil, že právní úprava pro držitele tuzemského a cizozemského řidičského oprávnění je rozdílná. K námitce nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí zaujal krajský soud jen stručný závěr o jejich přezkoumatelnosti a jeho obecné formulace se mýlí s konkrétními žalobními námitkami. Nedostatečně se též vypořádal s námitkou nedostatku zavinění stěžovatele, jakož i s námitkou nedostatku nezbytné míry škodlivosti stěžovatelova jednání.

[11] Konkrétně krajský soud dovodil, že řidič (stěžovatel) je povinen sledovat stav svého bodového hodnocení, ale neuvedl, na základě čeho k tomuto názoru dospěl, a nereagoval ani na související žalobní argumentaci. Krajský soud dospěl též k nesprávnému závěru, že stěžovatel zavinil, že mu dotčené oznámení nemohlo být doručeno. Pochybení totiž nenastalo na straně stěžovatele, ale pošty, která oznámení doručila třetí osobě. K tomu stěžovatel navrhoval provést dokazování. Tento důkazní návrh byl ve správním řízení opomenut a ani krajský soud mu nevyhověl. Za nepřiléhavou označil stěžovatel argumentaci krajského soudu, že stěžovatel je povinen znát právní předpisy, které upravují řízení motorových vozidel na území ČR. Stěžovatel nikdy netvrdil opak.

[12] Stěžovatel navrhl, aby NSS rozsudek krajského soudu zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

[13] Žalovaný se ztotožnil se závěry rozsudku krajského soudu a navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[14] Kasační stížnost je důvodná.

[15] Stěžovatel na několika místech kasační stížnosti namítá nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu (resp. již rozhodnutí žalovaného) pro nevypořádání žalobních (resp. odvolacích) námitek či jinak nedostatečné odůvodnění. NSS se tedy nejdříve zabýval těmito námitkami, neboť pouze přezkoumatelné rozhodnutí je zpravidla způsobilé být předmětem dalšího hodnocení z hlediska tvrzených nezákonností a vad řízení.

[16] NSS shledal, že napadený rozsudek odpovídá požadavkům přezkoumatelnosti tak, jak je vymezuje ustálená rozhodovací praxe. Není povinností soudu reagovat na každou dílčí námitku a obsáhle ji vyvracet. Důležité je, aby se soud vypořádal s obsahem a smyslem žalobní argumentace. Pokud se soud vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, může to být dostatečnou reakcí i na některé dílčí a související námitky. Takový postup je vhodný zejména u velmi obsáhlých podání, jakým byla i stěžovatelova žaloba. V posuzované věci se krajský soud dostatečně vypořádal s hlavní argumentační linií žaloby, a pokud se k některým dílčími otázkami nevyjádřil, lze jejich řešení dovodit z jeho obecnějších závěrů. Ani rozhodnutí žalovaného nelze z obdobných důvodů považovat za nepřezkoumatelné.

[17] NSS podotýká, že v této souvislosti není důvodná ani námitka stěžovatele, že žalovaný nemůže v odvolacím rozhodnutí nahradit chybějící úvahy správního orgánu prvního stupně. Správní řízení totiž tvoří jeden celek až do pravomocného rozhodnutí, přičemž vady prvostupňového řízení i prvostupňového rozhodnutí lze odstranit právě v řízení odvolacím (např. rozsudek NSS ze dne 27. 2. 2013, čj. 6 Ads 134/2012-47).

[18] Skutečnost, že rozsudek krajského soudu a rozhodnutí žalovaného jsou přezkoumatelné, však bez dalšího neznamená, že tato rozhodnutí jsou též zákonná.

[19] Stěžovatel v první řadě namítá nerovnost a protiústavnost právní úpravy, která se týká bodového hodnocení řidičů, a to s ohledem na rozdílné právní postavení řidiče s tuzemským řidičským oprávněním a řidiče s cizozemským řidičským oprávněním.

[20] NSS k této otázce považuje za vhodné nejprve uvést, že je třeba rozlišovat mezi *řidičským průkazem* (ten je pouze osvědčením, kterým se prokazuje existence řidičského oprávnění a jeho rozsah) a *řidičským oprávněním* jako takovým [viz k tomu § 104 odst. 2 zákona o silničním provozu a např. rozsudek NSS ze dne 16. 6. 2010, čj. 2 As 41/2009-62]. V této souvislosti lze též odkázat na komentář k zákonu o silničním provozu autorů Pavla Bušty a Jana Kněžínska (Wolters Kluwer, Praha 2016), v němž si autoři také všimají formulace § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu, která je postavena na materiálním hledisku – tedy na tom, zda je někdo držitelem řidičského *oprávnění*, nikoli na hledisku formálním, opřeném o držení platného a formálně bezvadného řidičského *průkazu*. I zde by tak měl být řidičský průkaz chápán jen jako osvědčení o řidičském oprávnění, a ne jako řidičské oprávnění samo (srov. též rozsudek NSS ze dne 13. 10. 2020, čj. 10 As 130/2019-38).

[21] Ve vztahu k argumentaci stěžovatele týkající se údajné nerovnosti (dosahující až protiústavnosti) mezi postavením řidiče s českým řidičským oprávněním a řidiče s řidičským oprávněním, které mu bylo přiznáno jiným státem, je popsán rozdíl mezi řidičským oprávněním a řidičským průkazem zásadní.

pokračování

[22] Postavení těchto řidičů totiž již z povahy věci stejné není. Řidičské oprávnění přiznává ten který stát a ten jediný jej také může dané osobě odejmout. Jinými slovy řečeno, český stát nemá pravomoc odejmout řidičské oprávnění osobě, které jí bylo přiznáno cizím státem, a naopak. To ovšem nevylučuje, aby český stát osobě s cizozemským řidičským oprávněním z určitých důvodů zakázal na území ČR řídit motorová vozidla. V takovém případě osoba s cizozemským řidičským oprávněním tohoto oprávnění nepozbývá (na rozdíl od osoby s českým řidičským oprávněním), jen jej nesmí vykonávat (řídit motorová vozidla) na území ČR. Tomu také odpovídá dotčená právní úprava provedená zákonem o silničním provozu, jak dále rozvedeno.

[23] V právě popsaném rozdílu mezi postavením řidiče s českým řidičským oprávněním a řidiče s cizozemským řidičským oprávněním tedy nelze ani spatřovat rozpor dané hmotněprávní úpravy s ústavním pořádkem. Rozdíl mezi postavením těchto řidičů je logický a vychází z toho, že řidičské oprávnění jim bylo přiznáno různými státy. Nelze v této souvislosti ani přehlédnout, že postavení řidiče s cizozemským řidičským oprávněním je do určité míry výhodnější než postavení řidiče s tuzemským řidičským oprávněním. Řidič s cizozemským řidičským oprávněním dosažením 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče (na rozdíl od řidiče s českým řidičským oprávněním) tohoto oprávnění nepozbývá, jen jej nesmí na území ČR vykonávat (řídit motorová vozidla).

[24] Jinou otázkou je ovšem procesní úprava postupu, který následuje poté, co některý z těchto řidičů dosáhne 12 bodů ve svém bodovém hodnocení.

[25] Zásadní otázkou, kterou je v tomto řízení nutné zodpovědět, přitom je, zda se řidič, který je držitelem cizozemského řidičského oprávnění může, byť i z nedbalosti, dopustit přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bodu 5 zákona o silničním provozu, aniž by mu bylo v souladu s § 123c odst. 4 zákona o silničním provozu doručeno písemné oznámení o tom, že dosáhl počtu 12 bodů ve svém bodovém hodnocení.

[26] V případě řidiče, který má české řidičské oprávnění, je držitelem českého řidičského průkazu (případně mezinárodního řidičského průkazu vydaného ČR) a v systému bodového hodnocení dosáhl 12 bodů, příslušný úřad neprodleně písemně nebo „elektronickou cestou“ tomuto řidiči oznámí dosažení celkového počtu 12 bodů a současně jej vyzve, aby nejpozději do 5 pracovních dnů odevzdal řidičský průkaz, a pokud mu byl vydán, i mezinárodní řidičský průkaz. Řidič pak pozbývá řidičské oprávnění uplynutím 5 pracovních dnů ode dne, v němž mu bylo toto oznámení spojené s výzvou doručeno (§ 123c odst. 3 zákona o silničním provozu). Na doručení této písemnosti se použijí ustanovení správního řádu o doručování, přičemž povaha doručované písemnosti nesporně vyžaduje její doručení do vlastních rukou [komentář k § 123c odst. 3 zákona o silničním provozu autorů Pavla Bušty a Jana Kněžínska (Wolters Kluwer, Praha 2016)].

[27] Důsledky dosažení celkového počtu 12 bodů u držitele řidičského průkazu členského státu, řidičského průkazu vydaného cizím státem nebo mezinárodního řidičského průkazu vydaného cizím státem upravuje § 123c odst. 7 zákona o silničním provozu. Na tyto řidiče se § 123c odst. 3 zákona o silničním provozu nevztahuje. Dosažením celkového počtu 12 bodů pozbývají tito řidiči právo k řízení motorového

vozidla na území ČR, a to na dobu jednoho roku. Jejich řidičské oprávnění, které cizozemský řidičský průkaz osvědčuje, zůstává zachováno, pouze jej po stanovenou dobu nelze uplatňovat na území ČR. Vyrozumění takového řidiče podle § 123c odst. 4 zákona o silničním provozu má pouze informativní povahu a na zánik práva řídit na území ČR nemá vliv. NSS se shoduje též se závěrem již citovaných autorů komentáře k tomuto ustanovení, že doručení daného vyrozumění má vliv na posuzování subjektivní stránky případného deliktu, tj. zavinění. Jedná se přitom o otázku zásadní pro rozhodnutí v této věci.

[28] Z hlediska subjektivní stránky (zavinění) daného přestupku jistě nelze než v obecné rovině souhlasit se závěry krajského soudu, že podle § 15 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (přestupkový zákon), *se k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek vyžaduje zavinění. Postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění.* Podle 15 odst. 3 písm. b) přestupkového zákona *je přestupek spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl.* Krajský soud též správně odkázal na rozsudek NSS ze dne 7. 8. 2008, čj. 1 As 56/2008-66, a uvedl, že pro naplnění zavinění formou nevědomé nedbalosti musí být splněny současně dva znaky. Prvním z nich je, že pachatel přestupku nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem. Druhým znakem je skutečnost, že pachatel o tom vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl. Přestupkový zákon tak zakládá odpovědnost za přestupky spáchané z nevědomé nedbalosti na možnosti předvídat způsobení poruchy nebo ohrožení zájmu chráněného zákonem. Kritériem nedbalosti v obou jejích formách je zachovávaní potřebné míry opatrnosti pachatelem (viz rozsudek NSS ze dne 23. 10. 2012, čj. 1 As 150/2012-33). Krajskému soudu lze též přitakat v tom, že stěžovatel jako držitel slovenského řidičského oprávnění pozbyl právo k řízení motorových vozidel na území ČR nabytím právní moci rozhodnutí, kterým byl uznán vinným za přestupek, jímž dosáhl počtu 12 bodů (tj. podpisem pokutového bloku o přestupku dne 15. 8. 2019). Stěžovatel jako řidič také musel vědět, že v rozhodné době spáchal větší množství dopravních přestupků a měl si být vědom nebezpečí pozbytí práva k řízení motorového vozidla na území ČR. NSS však zdůrazňuje, že posledně uvedené samo o osobě ještě neznamená, že stěžovatel jednal ve formě nevědomé nedbalosti, jak dovodily správní orgány a krajský soud.

[29] NSS s krajským soudem a žalovaným v zásadě souhlasí. Nemůže však již zcela přisvědčit jejich názoru, že bylo na stěžovateli, aby zachoval potřebnou míru opatrnosti a informoval se u příslušného správního orgánu o stavu svého bodového hodnocení.

[30] V této souvislosti lze úvodem rovněž odkázat na již citované usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 30. 9. 2015, čj. 6 As 114/2014-55), podle něhož: „Z citované právní úpravy tak vyplývá, že zatímco dosažení 12 bodů je řidiči automaticky oznámeno, pro informaci o jednotlivých záznamech bodů a aktuálním bodovém stavu musí řidič vyvinout vlastní iniciativu a podat žádost u příslušného obecního úřadu nebo kontaktního místa veřejné správy. S ohledem na skutečnost, že i jednotlivý záznam bodů do registru řidičů je „trestem“ ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny a čl. 7 odst. 1 věty druhé Úmluvy, jeví se de lege ferenda vhodnějším, aby řidiči bylo z úřední povinnosti oznámeno i provedení jednotlivého záznamu.“

pokračování

[31] S citovaným NSS i v této věci plně souhlasí. Je-li „*trestem*“ již samotný jednotlivý záznam stanoveného počtu bodů v registru řidičů, tím spíše je nezbytné oznámit danému řidiči dosažení 12 bodů, které má za následek ztrátu řidičského oprávnění (v případě řidiče, který je držitelem českého řidičského oprávnění), resp. ztráta práva řídit motorová vozidla na území ČR (v případě řidiče, který je držitelem cizozemského řidičského oprávnění, jako je tomu v tomto případě). Tomu ostatně též odpovídá dotčená právní úprava.

[32] Povinnost příslušného obecního úřadu obce s rozšířenou působností při provedení záznamu bodů, kterým řidič - coby držitel řidičského průkazu členského státu, řidičského průkazu vydaného cizím státem nebo mezinárodního řidičského průkazu vydaného cizím státem - dosáhl celkového počtu 12 bodů, neprodleně písemně oznámit tuto skutečnost také tomuto řidiči (§ 123c odst. 4 zákona o silničním provozu), není samoučelná. Jakkoli toto oznámení nic nemění na okamžiku ztráty práva daného řidiče k řízení motorového vozidla na území ČR, má zcela zásadní význam. Teprve z tohoto oznámení se totiž tento řidič kvalifikovaně dozví o tom, že dosáhl počtu 12 bodů v registru řidičů (a tedy pozbyl práva řídit na území ČR motorová vozidla). V tomto směru i v návaznosti na citovaný závěr rozšířeného senátu je NSS přesvědčen, že po řidiči nelze spravedlivě očekávat, že si „*získané body bude sám počítat*“. Neobstojí ani závěr krajského soudu, že bylo na stěžovateli, aby „*zachoval potřebnou míru opatrnosti a informoval se u příslušného správního orgánu o stavu svého bodového hodnocení, přičemž od pozbytí práva k řízení motorových vozidel na území ČR, tj. dne 15. 8. 2019, do 28. 10. 2019, kdy byl opětovně zastaven policejní hlídkou, uplynulo téměř dva a půl měsíce, tedy dostatečně dlouhý časový úsek pro iniciativu žalobce související s jeho bodovým hodnocením*“. Stěžovatel neměl zákonnou povinnost sledovat stav svého bodového hodnocení. Zákon o silničním provozu nic takového „*bodovanému*“ řidiči neukládá. Řidič má „*jen*“ právo ve smyslu § 123b odst. 5, 6 zákona o silničním provozu požádat o výpis z registru řidičů o svých záznamech bodového hodnocení. Povinnost oznámit řidiči (stěžovateli) dosažení 12 bodů má naopak právě příslušný správní orgán. Tuto odpovědnost nelze přenášet na přestupce, tj. stěžovatele.

[33] NSS tedy shrnuje, že ačkoli řidiči - držitelé cizozemského řidičského oprávnění pozbývají právo k řízení motorového vozidla na území ČR na dobu jednoho roku ve chvíli, kdy dosáhnou celkového počtu 12 bodů, musí jim být tato skutečnost ve smyslu § 123c odst. 4 zákona o silničním provozu neprodleně poté oznámena. Obdobně jako v případě doručování oznámení podle § 123c odst. 3 zákona o silničním provozu se na doručení této písemnosti použijí ustanovení správního řádu o doručování, přičemž povaha doručované písemnosti rovněž vyžaduje její doručení do vlastních rukou. Dané oznámení má sice (jen) informativní charakter, ale má podstatný vliv na subjektivní stránku - zavinění přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bodu 5 zákona o silničním provozu. Nebylo-li toto oznámení řádně v souladu s příslušnými ustanoveními správního řádu doručeno (oznámeno), nemůže být na straně dotčeného přestupce (v nyní projednávané věci stěžovatele) zpravidla dáno zavinění na nyní posuzovaném přestupku, ať již v úmyslné či nedbalostní formě.

[34] V projednávané věci tedy krajský soud posoudil věc po právní stránce nesprávně, když vycházel z mylného závěru, že stěžovatel byl povinen z vlastní iniciativy sledovat stav svého bodového hodnocení. Na základě tohoto nesprávného posouzení se dopustil dalších pochybení, a to zejména toho, že se nezabýval otázkou, zda oznámení o dosažení

12 bodů bylo stěžovateli doručeno v souladu s příslušnými ustanoveními správního řádu (a v tomto směru chybně vyhodnotil návrh stěžovatele na dokazování). V důsledku toho nelze uzavřít ani otázku zavinění stěžovatele. Totéž se vztahuje též na rozhodnutí žalovaného, jehož závěr vyjádřený v napadeném rozhodnutí, že „*doručování písemností, konkrétně oznámení o dosažení 12 bodů, není relevantní co do hodnocení zavinění za předmětný přestupek*“ není správný.

[35] S ohledem na uvedené důvody, pro které nezbyvá než rozsudek krajského soudu (a rozhodnutí žalovaného) zrušit, je předčasné hodnotit další okolnosti věci, a to včetně zbývajících námitek stěžovatele.

IV. Závěr a náklady řízení

[36] NSS shledal kasační stížnost důvodnou, proto napadený rozsudek krajského soudu zrušil; současně zrušil rozhodnutí žalovaného, neboť ani krajský soud by v souladu s vysloveným závazným právním názorem neměl jinou možnost než rozhodnutí žalovaného zrušit. Žalovaný je vázán právním názorem vysloveným výše (zejména se tedy v dalším řízení bude zabývat otázkou doručení daného oznámení o dosažení celkového počtu 12 bodů stěžovateli a v návaznosti na to také znovu otázkou jeho zavinění).

[37] V této situaci je NSS povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (§ 60 a § 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Náklady řízení o žalobě a náklady řízení o kasační stížnosti tvoří v tomto případě jeden celek a NSS rozhodne o jejich náhradě jediným výrokem. Při rozhodování o náhradě nákladů řízení vychází soudní řád správní z celkového úspěchu ve věci, který přísluší stěžovateli.

[38] Stěžovatel tak obdrží celkovou náhradu nákladů řízení ve výši 20 456 Kč tvořených těmito částkami:

- soudními poplatky ve výši 8 000 Kč (3 000 Kč za žalobu, 5 000 Kč za kasační stížnost);
- odměnou advokátovi za zastupování v řízení o žalobě, tj. za tři úkony právní služby – převzetí věci, žalobu a repliku. Odměna podle vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátního tarifu) činí 3 x 3 100 Kč [§ 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu].

Ke každému úkonu právní služby je třeba připočíst 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. To činí dohromady 10 200 Kč;

- odměnou advokátovi za zastupování v řízení o kasační stížnosti, tj. za jeden úkon právní služby – kasační stížnost, ve výši (3 100 + 300 =) 3 400 Kč;
- částkou DPH ve výši 21 % z vypočtené odměny a paušálních náhrad, kterou je advokát coby plátcce DPH povinen odvést; ta činí 2 856 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

pokračování

Ondřej Mrákota
předseda senátu